

Evelin Ilves

"Millal tuleb Abja-Paluoja raamatupoes Evelin Ilvese kokaraamatu esitlus?" küsis ühel varakevadisel esmaspäeval müüjatar poodi külastanud tuttavalt. "Ohoo, kust see jutt küll pärineb?" imestasin valjusti, kui lugu minuni jõudis. Siiski - ja miks ka mitte? Olen ju kaua aega teemat veeretanud. Kord aastat paar tagasi oleme isegi meeskonna moodustamiseni jõudnud... Ja siis ikka presidentuuri lõppu ootama jäänud. "Oktoobri lõpus," vastasin sõnumitoojale ja valisin kirjastaja numbri.

Oktoober on sel aastal meie raamatutele tähtis kuu. Eesti on siis Helsingi raamatumessil peakülaliseks. Seetõttu sünnib tänavu iseäranis palju nii uusi kui ka tõlgitud teoseid. Mind kutsuti tegelikult raamatumessiga käsikäes käivale toidu-ja elustiilimessile tervisest ja toitumisest kõnelema, ehk ka leiba küpsetama. Aga sellegipoolest võiks ju raamatumessile oma raamatuga minna. Nii me pihta hakkasimegi.

Minu esimene raamat tuleb kingitud elamustest. Täpsemini – maitsetest. Mind on kinkimise juures alati kõige enam võlunud võimalus inimesele meeldejääva rõõmsa mälestuse loomine. Seda on raskem teha, kui sa kingi saajast palju ei tea. Nõnda vahetataksegi kõrgetasemelistel kohtumistel nii ettevõtete või ka riikide vahel pigem kingitusi, mis kinkijale endale väärtuslikud on. Nii kõnelevad sellised meened andja maast ja kultuurist, väärtustest ja maitsest. Ent neisse on esmapilgul nähtamatuna sisse kirjutatud ka suhted ja suhtumised. Kes lugeda oskab, saab palju põnevat teada.

Meie oleme Kadriorus püüdnud kingitusi isiklikumaks muuta. On ju kuningad ja presidendidki eelkõige inimesed - põnevate huvidega täiskasvanud, kellel on tihti ka lapsed. Ja lastele meeldib ju üle kõige kingitusi saada. Nii on võimalik oma maast killuke jätta ka nende südameisse. Just sellepärast hakkasime eestimaiseid maitsekorve kõrgetasemelistele visiitidele kaasa pakkima. Toit on nii oluline asi iga inimese meelen ja keelen, aga see on ka üks univeraaslemaid võimalusi oma maa kultuuri ja traditsioone tutvustada. Hea, loodusega sõbrasuhtes ja armastusega kasvatatud toit ei jäta mitte kunagi kedagi külmaks. Ka väga kauged kultuurid saavad head maitset mekkides äkki aru, et nad kõik on pärit sama "muna" pealt, ühest ja samast tuumast tulnud. Ja kontakt ongi loodud. Selline, mis nii mõnigi kord jääb alatiseks püsima.

Just sellepärast tuleb minu esimesse kokaraamatusse kirju kimp kingitud maitseid. Olen neid aastate jooksul paljudest eri kultuuridest kogunud, aga ka Eesti erinevais paigus ringi rännates on Ärma kööki alati midagi inspireerivat mälestuseks jäänud. Kingitud maitseid äratavad kingi saajas soojad mälestused ikka ja jälle elule. Need on hinnalised hetked, mille väärtus ajas ei vähene. Nende jagamine aga loob rõõmu juurde. Kodust koostegemise rõõmu.

Nõnda ongi selle suve vähesed heinakuised töistest kohustusist vabaks jäetud päevad koduste koostegemiste ja mälestuste taaselustamise päralt. Siis, kui roosid õitsevad, metsmaasikad valmivad ja esimesed kukeseened oma ninad samblast välja pistavad, tuleb raamatumeeskond neid Ärmale tervitama. Täna nad veel ei teagi, et nendeks südasuvisteks päevadeks otsin välja oma parima lauahõbeda, vanaemade kätesoojusest tulvil linad ja rätikud, tõstan õuemurule väärrika söögilaua – kõik selleks, et kingitud maitseid valmis meisterdada, ilusasti söömisvalmis sättida ja siis pildile püüda. Juba mitmed nädalaid olen kokanud kulp ühes, kaamera teises käes. Statiiv seisab kööginurgas valmis, et kõige ilusamad hetked peatada ja raamatu tarvis tallele saada. Ent nood suussulavad toidupildid võtab üles ikkagi üks pärisfotokunstnikust vana sõber. Südasuvi ongi õige aeg olla maiste naudingute, looduse loomingu ja sõprade päralt. Paljalt sellele mõeldes hakkab rõõmus ja mõnus.

Ma soovin südamest teile kõigile – kinkigem üksteisele ilusaid hetki – neist piisab hiiglama kauaks, et ikka ja jälle rõõmu luua!